

Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν παρέκβαση, ἃς ἐπανέλθουμε στὴν ἐναρκτήρια φετινὴ καλοκαιρινὴ παράσταση. Ἐγινε στὸ Θέατρο «Φλόριντα» μὲ μιὰ κωμωδία, «Πετάει, πετάει», τῶν κ.κ. Ἀσ. Γιαλαμᾶ-Κ. Πρετεντέρη, τυπικὰ καλοκαιρινή, ἄσχετα ἂν παίζονται καὶ τὸ χειμῶνα ἀνάλογα ἐργάσια, ποὺ δὲν ἀποβλέπουν σὲ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ χαρίσουν στὸ κοινὸ δυὸ ὥρες διασκέδασης.

Εἶναι τερπνὴ, χάρη καὶ στὸ μπριόζικο, εὐθυμο, εὐρηματικὸ παίξιμο τῶν πρωταγωνιστῶν, τῶν κ.κ. Ν. Ρίζου, Κ. Βουτσᾶ, Γ. Βογιατζῆ, μὰ καὶ τῶν ἡθοποιῶν, Κυριῶν Κ. Παπανίκα, Μ. Κρεβατᾶ, Ν. Κατσέλη, Ε. Ρίζου καὶ τοῦ κ. Δ. Νικολαΐδη, ποὺ τοὺς πλαισιώνουν. Βγάζει, ὅπως τὸ διαπίστωσα, πολὺ γέλιο. Οἱ ἡθοποιοὶ σχηματίζουν ἓνα πολὺ ὁμοιογενὲς σύνολο.

Τὸ πόση σημασία ἔχει ἡ καλὴ διδασκαλία καὶ σκηνοθεσία (σκηνοθέτης εἶναι ὁ κ. Νικολαΐδης) τὸ ἀντιλήφθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ ζωηρά, ἅμα συνέκρινα τὴν τωρινὴ ἀπόδοση τῆς Κας Ν. Κατσέλη μὲ τὴ χειμωνιάτικὴ της, ὅταν ἐπαιζε πλάι στὸν κ. Ντ. Ἡλιοπούλο, ὁ ὁποῖος, καθὼς συχνὰ τὸ ἔδειξε, δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν κοιτάζει, δὲν ἐξετάζει καθόλου τί συμβαίνει γύρω του. Τὸ χειμῶνα ἡ Κα Κατσέλη μᾶς εἶχε φανεῖ ὅτι πολὺ ὑστερεῖ. Τώρα στάθηκε στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴν ἐξαίσια Κα Παπανίκα καὶ τὴν Κα Μ. Κρεβατᾶ, ποὺ καὶ οἱ δυὸ ἐπαιζαν ἀριστοτεχνικὰ τὸ μέρος τους.

Ἡ κωμωδία ξετυλίγεται ὅλη σ' ἓνα κλίμα φαιδρότητας, ποὺ κάθε τόσο ἐκपुरσοκροτεῖ, χωρὶς νὰ καταφύγει καὶ σὲ κανένα χοντρὸ μέσο γαργαλισματος. Οἱ κ.κ. Γιαλαμᾶς καὶ Πρετεντέρη

ρης έχουν τὸ σημαντικό προσόν νὰ ξέρουν νὰ εἶναι πάντα εὐγενεῖς καὶ λεπτοί.

Τὸ «Πετάει, πετάει» ἐκτελεῖ τὸν προορισμό του. Ἐν τούτοις, φεύγοντας ἀπὸ τὴν παράσταση ἀποκόμισα καὶ κάποια θλίψη. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ «Πετάει, πετάει» εἶχαν δείξει κάποτε τὴν τάση νὰ ξεπεράσουν τὸν ἑαυτό τους. Τώρα, ὄχι μόνο δὲν τὸν ξεπερνοῦν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπισθοδρομοῦν. Τὸ «Πετάει, πετάει», ποῦ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῶν ἀεροσυνοδῶν, στίς ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παντρευτοῦν καὶ ἔτσι ὑποχρεώνονται, ἂν παντρευτοῦν, νὰ κρατήσουνε τὸ γάμο τους κρυφά, δὲν εἶναι οὔτε καὶ ἓνα ἐλαφρὸ σκηνικὸ παιχνίδι. Εἶναι ἀκόμα πολὺ λιγότερο σάτιρα. Δὲ γίνεται αἰσθητὴ καμιὰ σατιρικὴ αἰχμή. Τὸ «Πετάει, πετάει» δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ κωμωδία ἱντριγκας. Τὰ νήματα πλέκονται ἀριστοτεχνικά, προπάντων στὴν πρώτη πράξη (γιατὶ στὴ δευτέρῃ πράξῃ ἡ ὑπόθεση ἔχει ἐξαντληθεῖ καὶ οἱ συγγραφεῖς ἀναγκάζονται νὰ καταφύγουν σὲ περιττὰ παραγεμίσματα καὶ σὲ φόρτους) ἀλλὰ ὅλη τούτῃ ἡ ἐπιδειξιότητα δὲν περιβάλλει παρὰ τὸ κενό.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ θεατὴς γελᾷ, διασκεδάζει.